

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **ARRIVA MORAVA a.s.**, IČ: 25827405, se sídlem Vítkovická 3133/5, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava, zastoupen JUDr. Jakubem Dohnalem, Ph.D., advokátem, se sídlem Palackého 75/21, 779 00 Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2016, č. j. MPSV-2016/12132-52/51, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2016, č. j. 6 A 139/2016 - 30,

t a k t o :

- I.** Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2016, č. j. 6 A 139/2016 - 30, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II.** Žalobci **se vrací** soudní poplatek ve výši 1.000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce žalobce JUDr. Jakuba Dohnala, Ph.D., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministryně práce a sociálních věcí ze dne 7. 6. 2016, č. j. MPSV-2016/12132-52/5, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 9. 2. 2016, č. j. 2015/51745 - 523, kterým byl určen JUDr. V. P. zprostředkovatelem ve sporu o uzavření kolektivní smlouvy mezi zaměstnavatelem (žalobcem) a Nezávislým odborovým svazem automobilové dopravy.

Usnesením ze dne 9. 8. 2016, č. j. 6 A 139/2016 – 30 (dále „napadené usnesení“), městský soud posoudil žalobu jako nepřijatelnou ve smyslu § 68 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto ji podle § 46 odst. 2 s. ř. s. odmítl. V odůvodnění městský soud uvedl, že se v daném případě jedná o věc vyplývající z poměrů soukromého práva, když uzavření kolektivní smlouvy a vyjednávání o ní jsou vztahem

mezi odborovými organizacemi a zaměstnavateli. Toto určení je rozhodující i pro posouzení charakteru rozhodnutí o určení zprostředkovatele dle § 11 odst. 2 zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o kolektivním vyjednávání“), neboť správní orgán zde pouze poskytuje určitou součinnost zúčastněným stranám, aby došlo k uzavření kolektivní smlouvy. Městský soud při úvaze o tom, zda se jedná o rozhodnutí vyplývající z poměrů práva soukromého či o rozhodnutí o veřejném subjektivním právu žalobce, vycházel i z toho, že v případě řízení před rozhodcem, které následuje podle zákona o kolektivním vyjednávání po neúspěšnosti řízení před zprostředkovatelem, spory o zrušení rozhodnutí rozhodce o plnění závazků z kolektivní smlouvy přísluší rozhodovat krajským soudům v občanskoprávním řízení. I tato skutečnost podporuje dle městského soudu závěr, že rozhodnutí vydaná ve sporech týkajících se uzavření kolektivní smlouvy jsou rozhodnutími v oblasti práva soukromého. Podle městského soudu se měl žalobce domáhat svých práv návrhem v občanském soudním řízení podle částí páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). O tomto postupu byl žalobce v napadeném usnesení poučen.

Proti napadenému usnesení nyní žalobce (dále „stěžovatel“) brojí kasační stížností, jejíž součástí je návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel uvádí, že pracovní právo je právem, ve kterém se promítají jak prvky soukromého práva, tak prvky práva veřejného. Tato skutečnost se projevuje v tom, že kolektivní vyjednávání se na jedné straně uskutečňuje mezi rovnými subjekty, nicméně na straně druhé do těchto vztahů ingeruje také stát, a to např. právě určením zprostředkovatele. Podle stěžovatele je pro posouzení věci určující, o jaké právní skutečnosti bylo žalovaným ve správním řízení rozhodováno. Zatímco návrh řešení sporu při kolektivním vyjednávání, který zpracovává zprostředkovatel, a následný výsledek tohoto sporu se dotýkají přímo soukromoprávní sféry stěžovatele, určení zprostředkovatele se nikterak soukromoprávní sféry stran kolektivní smlouvy nedotýká. Stěžovatel tak napadeným rozhodnutím byl dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Stěžovatel se domnívá, že všechny teorie rozlišování soukromého a veřejného práva (teorie zájmová, mocenská, organická a teorie metody právní regulace) svědčí ve prospěch jeho argumentace. Stěžovatel na závěr odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 Ads 208/2015 – 83, který se týkal obdobné věci.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, je podána osobou oprávněnou a stěžovatel je zastoupen advokátem.

Kasační stížnost je rovněž podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby. Na tomto místě Nejvyšší správní soud považuje za vhodné podotknout, že s ohledem na skutečnost, že napadeným rozhodnutím krajského soudu je usnesení o odmítnutí žaloby, je v takovém případě možno z povahy věci v kasační stížnosti namítat pouze nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu podle zmiňovaného ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je to, zda je pro přezkoumání napadeného rozhodnutí dána pravomoc soudů ve správním soudnictví. Na to již Nejvyšší správní soud poměrně nedávno poskytl jednoznačnou odpověď. V rozsudku ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 Ads 208/2015 – 83, totiž uvedl: „Pro posouzení projednávané věci je tak určující zodpovězení otázky, o jaké právní skutečnosti bylo žalovaným ve správním řízení rozhodováno. Za zcela zásadní považuje Nejvyšší

pokračování

správní soud nutnost odlišení rozhodnutí žalovaného o určení zprostředkovatele od případného následného výsledku, k němuž je zprostředkovatel v rámci kolektivního sporu cíleně určován, a jímž je jisté „podání pomocné ruky“ stranám kolektivní smlouvy při jejím uzavírání (nutno připomenout, že zprostředkovatel, na rozdíl od rozhodce určeného podle § 13 zákona o kolektivním vyjednávání, není oprávněn vydat autoritativní rozhodnutí, nýbrž toliko poskytnout návrh na řešení sporu, který strany smlouvy mohou akceptovat či nikoliv – viz § 12 zákona o kolektivním vyjednávání). Zatímco návrh na řešení sporu se dotýká přímo soukromoprávního postavení stran kolektivní smlouvy, když předurčuje jejich právní vztahy, rozhodnou-li se na jeho základě kolektivní smlouvu uzavřít, samotným určením zprostředkovatele pro konkrétní kolektivní spor není dle názoru zdejšího soudu soukromoprávní sféra stran kolektivní smlouvy nikterak přímo ovlivněna (srov. v této souvislosti přiměřeně závěry Nejvyššího správního soudu související s otázkou přezkoumávání rozhodnutí o zařazení osob do evidence žadatelů vhodných ke zprostředkování osvojení dítěte, ve srovnání se samotným rozhodnutím o osvojení, vyslovené v rozsudku ze dne 20. 3. 2015, č. j. 4 Ads 12/2015 – 46, publ. pod č. 3234/2015 Sb. NSS; dostupné na www.nssoud.cz). Shora popsané platí stejně tak pro vztah mezi rozhodnutím žalovaného o určení rozhodce a následným meritorním rozhodnutím tohoto rozhodce, o němž již zákon výslovně stanoví, že je přezkoumatelné soudem podle ustanovení občanského soudního řádu (viz § 14 odst. 2 věta třetí zákona o kolektivním vyjednávání).“ Nejvyšší správní soud poté dospěl k závěru, že rozhodnutím o určení zprostředkovatele (a rozhodnutím o rozkladu) nedochází k přímému zásahu do soukromoprávní sféry. Jelikož ale může být tímto rozhodnutím účastník zkrácen na svých právech (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.), je toto rozhodnutí přezkoumatelné správními soudy dle s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v nyní přezkoumávaném případě neshledal žádné důvody, pro které by se měl od citovaného názoru odchýlit, a proto shledal napadené usnesení nezákonným. Napadené usnesení tedy zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a učinění dalších procesních úkonů.

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (srov. § 110 odst. 3 s. ř. s.).

Protože nebylo rozhodováno o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, o vrácení zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč (k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 7 Afs 197/2015 - 30).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. října 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu